

pleura SPINOLA (zie „Col. Neerl.” II, blz. 206) overeenkomen, het bijlvormig eindlid der tasters en de zijbulten van het halsschild. De soort-beschrijving, volgens SCHENKLING, luidt aldus: „Kop en halsschild zeer dicht en vrij sterk bestippeld, roodbruin; voorhoofd met vlakke groefjes. Halsschild aan weerszijden, achter het midden, met eene spitse bult; aan weerszijden van den achterrand met een klein rond bultje. Tasters en de 10-ledige sprieten geel. Dekschilden tot aan het uiteinde dicht in rijen bestippeld, lichter gekleurd dan kop en halsschild; in het midden van elk met eene ronde (bij mijne exemplaren meer verbreedde) zwarte vlek en voor het uiteinde met een gemeenschappelijken, iets getanden, zwarten dwarsband, welke den zijrand niet volkomen bereikt; ook om het schildje en aan den achterrand der dekschilden zwartachtig aangelopen (wat bij mijne exemplaren niet het geval is). Onderzijde en pooten geel tot roodbruin. Lengte 3.8 mm. (bij mijne exemplaren ongeveer 4 mm.).

Gastroidea polygoni L. Exemplaren met groene dekschilden zijn: ab. c. *ruficollis* F.; zij zijn zeldzamer dan die met blauwe, of violette dekschilden.

C o r r i g e n d a.

In „Col. Neerl.”, Deel II, blz. 553, in de Tabel, bij 28, *Limobius* (regel 5 v. b.), staat: „Scapus tot aan den voorrand der oogen reikend”, terwijl op blz. 605 in de beschrijving van dit genus, ten onrechte staat: „de scapus de oogen duidelijk overschrijdend”; dit laatste moet dus verbeterd worden.

Den Haag.

ED. EVERTS.

Geluidmakende Vlinders.

Het is een bekend feit, dat de *Ageronia*'s onder het vliegen een soort geritsel doen hooren. Hoe deze dieren daartoe in staat zijn, was tot voor korten tijd nog een probleem. Nu was de heer H. FRUHSTORFER zoo vriendelijk, mij een overdrukje toe te sturen uit „The Entomologist's Record”, Vol. XXVII, No. 5, 1915, waar een stukje in voorkomt van de hand van Dr. J. L. REVERDIN. Laatstgenoemde onder-

zoeker vond "a hitherto unknown organ in the ancillary appendages of the *Ageronia* sps." Dat orgaan bestaat uit twee sterke chitine staafjes, die sterk bezet zijn met spiculae. De staafjes zijn zijdelings van het copulatietoestel der mannelijke dieren in het laatste abdominaalsegment ingeplant en distaad gericht. Een dergelijk orgaan is door den heer JULLIEN gevonden bij enkele *Satyridae*, zooals *Satyrus hermione*, *Satyrus semele* en *Epinephele jurtina*, en werd door den heer FRUHSTORFER „Jullienisches Organ" genoemd.

Met bovengenoemde organen kunnen nu de mannelijke vlinders een ritselend geluid voortbrengen. Daartoe bewegen zij de met spiculae bezette staafjes tegen en langs de valvae, of, andersom, de valvae langs de spiculae. Zij schijnen het geluid vooral voort te brengen in tegenwoordigheid van wijfjes, zooals door den heer F. MÜLLER bij de *Ageronia*'s werd geconstateerd.

Nu komen *Satyrus semele* en *Epinephele jurtina* ook bij ons voor; daarom zou het interessant zijn, eens na te gaan, "if they perform on the castanets as *Ageronia* does in order to charm its lady mate".

Leiden.

R. VAN EECKE.

Acari, verzameld bij Bonn.

(Vervolg van blz. 251.)

Trachytes aegrota C. L. KOCH. — P. 251 vergat ik nog mede te deelen, dat tarsi I schijnbaar geen klauwtjes dragen, er dus uitzien als de tarsi I van *Discopoma*, *Cilliba*, *Uroseius*. In werkelijkheid zijn de twee klauwtjes aan elken tarsus uiterst klein, half in den top ervan weggezonden, en slechts met sterke vergrootingen waarneembaar.

De figuur van KOCH, Deu. Cru. Myr. Ara. v. 32, n. 5, met twee lange, dunne, goed zichtbare, ongesteelde klauwtjes aan tarsi I is dus minder juist.

De teekening van BERLESE, Aca. Myr. Sco. Ita. fa. 38, n. 10, met typisch ambulacrum is nog verder van de waarheid af.